

LBRIS

We know
books

EU ȘI TIMPUL

VIAȚĂ, VOCAȚIE, VIZIUNE

— Prima parte —

MARGARETA PÂSLARU

*Curtea
veche*

Titi Acs, Edwiga Adelman, Marina Almășan, Radu Anagnoste, Cezar Andrei, Titus Andrei, Aurora Andronache, Doina Atanasiu, Dumitru Atanasiu, Sanda Balaban, Camelia Banța, Petre Bărbulescu, Gabriel Bassarabescu, Gabriela Bobeș, Alexandru Bocăneț, Ioana Bogdan, Cristian Brancu, Alexandru Buzică, Florin Călinescu, Anca Caloianu, Daniela Caraman-Fotea, Liliana Cazacu, Georgeta Cernat, Dumitru Cihodaru, Romeo Chelaru, Boris Ciobanu, Denis Ciulinaru, Marin Constantin, Marius Constantinescu, Gabriela Cristea, Mircea Dan, Sanda Valeria Dan, Dan Diaconescu, Nicolae Dinescu, Carmen Dobrescu, Ștefania Dorian, Constanța Droboț, Ovidiu Dumitru, Mihai Elekeș, Fred Firea, Nicolae Gagi, Andra Gavril, Simona Gherghie, Marie Jeanne și Mircea Gherghinescu, Sorina Goia, George Grigorescu, Sorin Grigorescu, Radu Guga, Ana Maria Ghiur, Florin Helmis, George Ioanid, Robert Ionescu, Sergiu Ionescu, Ștefan Ionescu, Teodora Ionescu, Silviu Jicman, Augusta și Valeriu Lazarov, Doina Levița, Lucian Mândruță, Dan Manoliu, Vasile Manta, Tudor Mărăscu, Iuliana Marciuc, Adriana Marian, Andreea Marin, Cristi Marica, Gabriel Marica, Cătălin Măruță, Ioana Matfeev, Iolanda și Irinis Miricioiu, Elisabeta Mondanos, Mihai Morar, Radu Moraru, Dumitru Moroșanu, Carmen Movileanu, Titus Munteanu, Cătălin Muraru — Roton, Reluș Mureșan, Ștefan Naftanailă, Irina Negraru, Mircea Nicolau, Marga și Nicolae Niță, Pompilius Onofrei, Antoaneta Oprea, Delia Panait, Andrei Partoș, Simona Patraulea, Monica Patrici, Bogdan Pavlică, Răzvan Petre, Ileana Pop, Lucia Popescu Moraru, Mihai Cosmin Popescu, Mircea Pospai, Georgeta Postolea, Mircea Radu, Mihaela Rădulescu, Anca Romeci, Alexandru Rusu, Liana Săndulescu, Ruxandra Săraru, Octavian Sava, Cristina Sârbu, Magdalena Săvescu, Gabriela Scraba, Dimitrie Sbierea, Mariana Șoitu, Elise Stan, Marian Stere, Magdalena Tara, Mihaela Tatu, Mihai Tatulici, Radu Toader, Maria Țoghină, Marin Traian, Teo Trandafir, Iuliana Tudor, Aurelian Udriște, Paul Urmuzescu, Florin Silviu Ursulescu, Octavian Ursulescu, Camelia Văcaru, Gheorghe Verman, Dora Vișan, Attila Vizauer, Tudor Vornicu, Ana Maria Zaharescu, Romeo Zaharia, Liviu Zamora, Amorena Niculescu, Petre Fartatescu, Florin Brusten.

CUPRINS

Mulțumiri	7
O stea cu căldură proprie	9
Tempus fugit!	13
Atelierul copilăriei	19
Debuturi	45
Pierderea tatălui	67
Cel de Sus veghează!	85
Idei... idei... schițe	92
„Margareta, tu ai focul sacru“	95
Turnee	98
Un nou capitol împreună cu Ghiuri	102
Ascensiunea continuă — destin generos	119
Amintiri de pe platoul de filmare	125
De la Ulan Bator la Beijing	151
Reîntregirea familiei	161
Împliniri	165
Omagiind 63 de compozitori, plus doi	181
Premii pentru Margareta	184
Festivaluri internaționale	197
Fiecare premiu poartă diamantele trudei, aurul respectului, platina valorii	201
Partituri	207

O STEA CU CĂLDURĂ PROPRIE

ARTELE AU, DIN FERICIRE, ÎNSUȘIREA fără pereche de a perpetua harul în personalitatea unor oameni de mare talent și prin transferul de îndatoriri profesionale de la o artă la alta, cele șapte, dependente de muze; există un adevăr îndeobște ignorat, și anume că mama tuturor muzelor — Mnemosina — era și zeița memoriei. În era noastră, ne-am bucurat de harul polivalent al multor artiști, încă din vremuri memorabile. O asemenea artistă este actrița Margareta Pâslaru, al cărei glas inegalabil a răsunat armonios și în teatru, și în film. Încă de la debutul său, recunoscută de marii noștri regizori, a ocupat scena și ecranul cu egală distincție și emoție. În amintirea mea cinematografică, Margareta Pâslaru s-a afirmat generos, plătind de câteva ori prețul talentului și al frumuseții. Jocul și cântecul său se regăsesc în acest amestec inedit de candoare și senzualitate. Povestea amintirilor sale este o contribuție inseparabilă la istoria nescrisă a artelor noastre. Acad. MIHNEA GHEORGHIU, președintele Secției de Arte, Arhitectură și Audiovizual a Academiei Române și președintele Uniunii Cineaștilor din România, iulie 2011

Pâslărița — numele unei legende

Greu de scris despre Margareta. Sunt subiecte care, prin amploarea lor, te ispitesc să le tratezi laborios, de teamă să nu neglijezi ce e mai important și astfel alegi soluția sigură de a te rătăci printre truisme, pierzând, bineînțeles, esențialul. Oricum este musai să pornești de la fetița de 15 ani, numai ochi, lipici universal și glas aparte. O păpușă dulce, simpatcă, dăruită muzicii ușoare, probabil numai până la majorat, când pretențiile sunt altele.

Și să te fii surpriză, puștoaica urcă pe scenă, ocupă un loc permanent în cutia cu miracole a televiziunii, camera de luat vederi o iubește, ca și microfoanele din studiourile Radioului, publicul o răsfată ca pe o vedetă născută, nu făcută, se preface în stea cu traiectorie mereu ascendentă. Noi, cei care tot pe atunci vegheam copilăria televiziunii abia născute, ne miram de talentul și de darurile ei artistice, dar mai cu seamă de seriozitatea și de un anume profesionalism precoce al celei ce avea să devină doamnă a cântecelor, prințesă în dinastiile muzicienilor cu stea în frunte.

Compozitorii, vorbesc despre cei mari, nu riscă să-și încredințeze melodiile unor începători, știindu-se că o vedetă devine coautor al unui hit. Se spune în public „cântecul Pâslăriței“, și mai puțin melodia cutare, de cutare, interpretată de Margareta Pâslaru. Ce explicație să găsim însă că, de la primii ei pași în muzică, Margareta este solicitată de seniori ca Mălineanu, Kirculescu, Elly Roman, Giroveanu, Sile Dinicu, Urmuzescu, Veselovschi, Malagamba, Temistocle Popa, Mauriciu Vescan, Radu Șerban, Noru Demetriad, Dinu Șerbănescu, Emanoil Ionescu, Deda, până la mai tinerii George Grigoriu, Bogardo, Petre Mihăescu?

Marii profesioniști ai divertismentului TV, Vornicu, Lazarov, Bocăneț, Ileana Pop, Anagnoste, Sorin Grigorescu, Titus Munteanu, Aurora Andronache, își modifică sumarele emisiunilor pentru a-i face loc Margaretei, prezență cu succesul asigurat. Eu, dedicat aproape integral umorului, apuc s-o invit pe Margareta doar în vreo două emisiuni și să filmez cu ea la Observatorul Astronomic melodia lui Temistocle „Nu-mi pasă de lună și stele“. De la televiziune, face pasul pe scenă într-un spectacol semnat de marele Ciulei, dar și în altele, face filme de mare succes, ia premii cu sacul, este iubită de mai toată nația, minus ceva ocupanți de cabinete malefice de la fostul C.C. Margareta o încasează pe nedrept, nu se descurajează, urcă și, când nu mai poate, reușește să se mențină în zona artelor și în țara Unchiului Sam. Nu se poate despărți de noi, revine, ajută, la fel de activă, serioasă, frumoasă, cu o inteligență și o cultură care te obligă să o respecti. Prin tot ce face și-a asumat

neuitarea noastră și a viitorimii. Ai trăit și trăiești frumos, Margareta! Lumea, cu tine, e mai frumoasă! (DAN MIHĂESCU, realizator TV)

Margareta

de ALEX LEO ȘERBAN

Acum un an, la Paris, am avut plăcerea și privilegiul de a o cunoaște pe cea care a fost idolul copilăriei mele: Margareta Pâslaru. Era invitata Festivalului de film românesc, pe care-l face, de câțiva ani, Dan Burlac — neobositul promotor (și, uneori, producător) al acestui cinema.

Aflasem, de la colega mea Magda Mihăilescu, că Margareta urma să fie prezentă într-una din zile; era exact ziua când trebuia să sosesc de la Clermont-Ferrand (drum lung, din inima Franței...).

Am ajuns pe după-masă în Gare de Lyon, m-am repezit — cu tona de bagaje — spre metrou și am ajuns, la prietenii mei parizieni din arondismentul 16, puțin după ora când urma să-și facă apariția Margareta la cinematograful „Le Latina“. Gâfâiam, eram un lac de transpirație... Am făcut repede un duș, m-am schimbat și am luat iarăși metroul în sens invers; aveam inima cât un purice la gândul că o s-o ratez!

Întâlnirea era sus, în încăperea de deasupra cinematografului, unde, de câteva ori pe săptămână, au loc seri de tangou. De astă dată, ritmurile voluptuos-melancolice erau înlocuite cu un șlagăr cinematografic irezistibil: „the title song“ — cum zic anglo-saxonii — din filmul Veronica (muzica, dacă nu mă înșel, este a lui Temistocle Popa). M-am gândit că e un semn bun: „Veronicaa, Veronicaaa, fată bună și cuminte“, cântat de Margareta, suna ca un descântec care deschide calea spre Zâna din film — și cântăreața/actrița din realitate...

Căci, pentru mine cel puțin, Margareta rămâne — incontestabil — nu doar cea mai frumoasă, cea mai glorioasă și cea mai duioasă amintire din „vremea muzicii ușoare românești“, ci și cea mai actuală (deși discretă) vedetă adevărată pe care va fi cunoscut-o „showbiz“-ul autohton de când e el „showbiz“. Farmecul ei s-a dovedit durabil și este intact: care altă artistă se poate lăuda că, pe lângă șlagărele pe care le știm și care au intrat în cultura populară odată cu Vocea pe care i-o

știm, are în CV un rol în teatru, în regia lui Liviu Ciulei (Polly, din „Opera de trei parale“)?

Și care altă „cântăreață de muzică ușoară“ se poate lăuda cu un rol în cinema, scris anume pentru ea, precum cel din fermecătorul Un film cu o față fermecătoare (scenariul: Radu Cossașu; regia: Lucian Bratu)? Margareta a trecut prin toate cu grație și cu talent, demonstrând nu doar o inteligență actricească remarcabilă, dar și o inspirată capacitate de reinventare a propriei cariere...

Când i-am fost prezentat, recunosc că m-am făcut piftie! Deși Margareta Pâslaru nu are nimic intimidant — este o doamnă încă frumoasă și cochetă, care vorbește înțelept și precis —, forța personalității sale te subjugă. Am avut parte de câteva minute de tête-à-tête (mai întâi crispat, din partea mea, apoi absolut relaxat, grație Margaretei), înainte ca hoardele de copii însoțiți de părinți să năvălească în „sala de tangou“, unde Zâna Veronicăi oficia miracolul întâlnirii cu Vedeta Preferată.

Margareta era acolo, în carne și oase, îmbrăcată frumos în negru și alb, cu un lornion la butonieră, fără nimic artificial — fericită, pur și simplu, să-și cunoască fanii cei mai tineri. Fericirea lor era și a mea.

(Articol publicat în ELLE, februarie 2008)

TEMPUS FUGIT!

IMI CURG GÂNDURILE CA NISIPUL PRINTRE DEGETE, țărâite și grăbite. Această carte nu este un jurnal, ci un minidocumentar al propriilor experiențe. Frânturile amintirilor pe care timpul nu le-a șters din sufletul meu.

Neliniști, trăiri dramatice, rebeliuni, duioșii, contradicții, neastâmpăr, zburcuciu, bârfe-zvonuri, gogoși, neadevăruri, toate m-au îndemnat pur și simplu să fac ordine, de dragul aceluia care au crezut și cred în mine.

Suferind de un perfecționism cronic, am tendința de a corecta și de a controla totul, ceea ce — obsedată de armonia lucrului bine făcut — devine o sursă de nefericire.

Dacă prin muzică mi-am putut exprima sentimentele deschis, vulcanic, prin scris mi-e mult mai greu să-mi comunic durerea; așternând-o pe hârtie, mă rănește parcă a doua oară, întârziind vindecarea. Ca o formă de autoapărare, evitând melodrama, instinctiv devin introvertită, pentru a-mi proteja ființa vulnerabilă. Moartea tatălui și cea a bunicii m-au sensibilizat de timpuriu. Climatul dureros, amplificat de stările tipice adolescenței — „rebeliunea“, dorința de eliberare —, a transformat însă suferința într-o sursă de inspirație, explozivă, pentru viitoarele compoziții muzicale, dar și pentru textele lor.

Aceasta fiind prima încercare în proză, descriu întâmplările așa cum s-au desfășurat, redând esența lucrurilor. Faptul că de mică am trăit într-un mediu artistic mi-a dezvoltat imaginația. M-a fascinat aspectul creației în general.

Păstrându-mi spiritul liber, independent, am îndrăznit mai mult decât era permis, găsind soluții, mereu altele în funcție de obstacole, pentru a-mi realiza ideile. Domeniul artelor, pentru care am avut vocație, mă mistuia lacom. Cântam arzând cu acea pasiune devoratoare, răspunzând chemării și întorcând în aceeași măsură dragostea publicului.

Cu fiecare melodie de trei minute încercam să fac artă, să creez pierzându-mă în cântec, atingând paroxismul dăruirii de sine. În ciuda multiplelor domenii artistice în care am fost aleasă, dându-mi șansa de a depăși sfera muzicală, simt că muzica este darul ce va rămâne și după ce nu voi mai fi.

Mă întreb, cu aceeași vie curiozitate, de unde vine forța creatoare, simțul estetic al lucrurilor, simțul măsurii? Când iei, cât dai înapoi? De unde pornește ideea prin care, comunicând-o, transmiți sentimentul semenilor? Din ce se revarsă vibrația emoției prin care atingi sufletul altora?

Mulțumesc aceluia care m-au însoțit în cursa vieții; unii înălțându-mi obstacole și prin aceasta ambiționându-mă să le depășesc, alții oferindu-mi un pahar cu apă din mers, mulți adăugând lumină și culoare.

Întrebări de genul „ce aș fi schimbat dacă aș fi putut“ nu își au rostul; din păcate, nu îi pot readuce la viață pe aceia pe care i-am iubit și a căror iubire solară îmi lipsește. În ultimii douăzeci și... de ani am învățat să comunic la un alt nivel, experimentând de partea cealaltă a camerei de luat vederi. Promovându-i pe alții, susținându-i, le-am devenit necesară, iar bucuria lor s-a reflectat pe chipul meu.

Remodelându-mă într-o continuă devenire verticală — așa ca vrejul de fasole din poveste —, am crescut și eu. Dumnezeu a fost bun cu mine. M-a urcat în slăvi și tot el mi-a pus urechea la podea, pentru a cunoaște și simțirea celor mulți, ca apoi, ridicându-mă o treaptă, să pot deveni glasul celor fără grai.

Întâmplările dramatice s-au consumat, toate au avut rostul lor. Probabil că nimic n-a fost întâmplător, ele au determinat destinul care mi-a fost dat.

Ursitoarele mi-au scris scenariul, iar eu l-am regizat cum am știut mai bine. Surmontând obstacole, am transformat imperfecțiunile în calități, inspirându-i pe alții. Persoanele care „împrumută“ de la mine idei, expresii, pași de dans, toalete, afișându-le ca fiind ale lor, mă fletează.

Este o dovadă a atenției de care mă bucur.

Descoperind noi modalități de exprimare creatoare — necesitate vitală pentru evoluția artistului din mine —, am învățat să mă cunosc. Ideile, la început timide, parcă îmi cereau să le fructific cum îmi dicta imaginația. Acum nu mă mai mulțumește repetarea unui repertoriu de succes doar pentru că „place“. Prefer să ard riscând, decât să ruginesc pe căi bătătorite.

„Acela ce s-a născut cu suflet de artist simte profund durerile omenești. De aceea își folosește darul, alinând suferințele altora, prin arta sa.“ (citat de pe website-ul www.margareta.com)

Flăcări

Sunt flăcără, sunt jar, sunt pară,/ Merg printre oameni luminând./
Sunt ca o stea ce strălucește,/ Dar nimeni nu mă vede-arzând.// Ard
ca un codru ce nu pierde/ Sub flăcările ce-l încing,/ Un codru care
arde-ntruna/ Dar flăcările nu-l ating// Și ard, și ard, așa de-a rândul,
Ca mii și mii de stele./ Îi luminez pe cei din preajmă/ Arzându-mi
visurile mele.// Știu, se va stinge crud odată/ Această flăcără, stindard
Da-mi pare rău că se va stinge/ Fiindcă trăiesc numai cât ard...
(versuri: Virgil Carianopol; muzica: Margareta Pâslaru)

9 iulie 1943. Imaginați-vă viața ca un film, așa cum am trăit-o eu. Pe ecran se deschide un plan general, scena Operei, final de arie din *Madama Butterfly* de Puccini. Transfocând pe Cio-Cio-San care atinge nota acută a celebrei *Un bel di vedremo*, camera coboară astfel încât să-i vedem brațele protectoare în jurul pântecului... Cade cortina în aplauzele publicului. Regizorul tehnic strigă din culise: „Repede, repede o ambulanță, i s-a rupt apa.“

Muzica — punctul culminant, dramatic, al celebrei arii menționate mai sus — va fi mixată, împletindu-se succesiv cu sirena ambulanței,

cu primul strigăt al bebelușului (eu, venind pe lume), ridicat de mâinile medicului. Pe ecran apare imaginea sălii de operație.

Va avea loc o tranziție lentă de la acel spital, în care se naștea o viață, la celălalt spital, care va fi martorul pierderii unei vieți (aceea a soțului meu). De ce am descris momentul în termeni cinematografici? Așa mi-am imaginat venirea mea pe lume, după cum mi-a fost povestită de mătușa mea Sanda, sora mamei, cea care a însoțit-o la maternitate. Din punctul meu de vedere, atât aspectele frumoase ale vieții, cât și cele mai puțin reușite au fost „ca în filme“...

Februarie 2003. După un diagnostic eronat și doi ani de tratament neadecvat, a sosit rezultatul noilor analize.

— Am fost la alt medic — spuse Ghiuri așezându-se obosit pe scaunul înalt din bucătărie. Am cancer. Asta e. Vindem casa, oricum e prea mare. Vreau să mor la București.

Mi s-a tăiat respirația, am surzit și-am amuțit simultan, rămânând împietrită în picioare cu farfuria aburindă în mână. Sufletul și-a pierdut lumina într-un vârtej amețitor, haotic. Îmi repetam: „Trebuie să fiu tare, trebuie să fiu tare pentru el; trebuie să-mi înghit spaima și plânsul“; nodul din gât mă sufoca. Universul nostru senin se transforma vâjâind, viața omului iubit era în pericol. Îmi spuneam: „Trebuie să fiu calmă și în același timp tonică pentru el“; îmi repetam mecanic încurajări fără a putea articula un cuvânt. La scurt timp a sosit și Măriuca, „o rază de soare“ cum am numit-o noi. Ea a încercat să ne redea speranța după cele auzite. Prima operație fusese inutilă. Acum, alte emoții și așteptări ne încercau. Ne pregăteam pentru a doua intervenție chirurgicală, mai amplă, radicală.

Ajută-ne, Doamne!

La spital m-au lăsat să intru în sala pregătitoare pentru operație. Ghiuri era ca un băiețel cuminte; i-au adus papuci calzi și beretă pentru păr, tuburi „IV“ intravenoase.

Ne-am ținut de mână tăcuți până l-au luat, apoi am privit rotilele patului mobil cotind la sfârșitul coridorului.

Ghemuită pe scaunul din sala de așteptare, am închis ochii și m-am rugat cu toată ființa.

Sentimente murmurate, înșiruiți sperate, întrebări furioase, promisiuni către Cel de Sus, așa cum numai în copilărie mă rugam, cu ardoarea inocenței. Tot încercam să-mi imaginez operația și rezultatul ei. „Nu poate fi decât mai bine, nu? Trebuie să ne bucurăm de Măriuca, mai avem atâtea de făcut.“ Zumzăitul celorlalți din încăperea avea un efect anestezic, pluteam între vis și realitate, dar ambele deveniseră un coșmar.

Ca într-un film, viața mi se derula în clipuri, pe sub pleoape. De la prima noastră întâlnire pe bulevardul Dacia în București, plimbările nocturne cu barca, sărutul, marea iubire, căsătoria secretă, întâlnirea cu socrii, acceptarea în noua familie, și până la instalarea în Calea Victoriei nr. 100. Involuntar, pe sărite, îmi apăreau cortegii mortuare, bunicii buni și cei răi, părinții mei duși în ceruri divorțați, viața nomadă; ambiție, chemare, pasiune, debut în muzică, teatru, folclor, film, compoziții și texte, glorie, suspendări, arhitectii Ghițulescu, părinți spirituali, aprecieri, antipatii, popularitate, cenzură, premii, turnee, multă muncă, fără viză de ieșire, perseverența, nașterea Măriucăi, triumf, critici, victorii, persecuții, securiști, zborul peste ocean, adaptarea, progresul, prosperitatea familiei, evoluție, prima noastră casă, masterele Măriucăi, galeriile de artă, voluntariatul, noi compoziții, înregistrări cu Adrian, prima vizită în țară, orfeline, primul CD Electrecord, UNICEF, Crucea Roșie, turneul „40 de ani de la debut“ în Canada și SUA, Internet, Ziua Internațională a Copilului în SUA, reușita, din nou în televiziune, producător, afirmare, aprecieri, împliniri pe alt continent.

Toate au avut un preț imens, le-am plătit cu trudă, lacrimi, umilință, tenacitate, perseverență, studiu zilnic, dar a meritat. Dacă aș putea să schimb ceva, i-aș reda sănătatea omului iubit, omului iubit, omului iubit — repeta ecoul zumzăit.

Ca prin ceață văd medicul. Mă anunță despre mersul operației:

— A decurs totul bine, fără complicații. George va fi liniștit o vreme, du-te acasă, trebuie să-ți refaci forțele, vei avea nevoie de ele.

Apoi îmi spuse scoțându-și masca chirurgicală:

— Te vom contacta peste câteva ore, îl vei găsi în rezervă.

Eram nerăbdătoare să-l iau acasă, dar aveam de așteptat. Dumnezeu a fost bun cu noi. Pentru cele trei niveluri ale clădirii împărțite estetic și practic, copaci umbroși, grădina de vis în fiecare anotimp, cumpărătorii ne-au oferit prețul scontat și am vândut casa. Cuibul nostru construit cu atâta dragoste va aduce fericire și altora. Am donat pianina centrului pentru tineret Johnson, la sărbătorirea Zilei Internaționale a Copilului. Muzica îi va salva pe acei copii dotați, oferindu-le un refugiu artistic, ferindu-i de tentațiile nefaste ale străzii.

Întreaga dezmembrare a avutului nostru mi-a amintit de episodul plecării din Calea Victoriei nr. 100, cu 23 de ani în urmă. Cum zboară timpul...

Convalescența lui Ghiuri am petrecut-o la București, așa cum și-a dorit. Locuința înconjurată de aroma teilor, lacul, familia, prietenii și locurile tinereții năvalnice ne-au făcut bine. Mie, în mod special, aleile parcurilor presărate cu sculpturile bunicului mi-au înflăcărat amintirile, stimulându-mă să continui lucrul la această carte.

Alergători de cursă lungă

„Aleargă, aleargă/ Aleargă, aleargă/ Chiar dacă drumul urcă și coboară/
Aleargă, aleargă/ Aleargă, aleargă/ Chiar de-ntâlnești obstacole în cale
2 — Aleargă, aleargă/ Aleargă, aleargă/ Rezistă/ Oricât de greu ți-ar
fi/ Aleargă, aleargă/ Aleargă, aleargă/ Și mai ales./ Nu te opri.

Refren: Alergători de cursă lungă/ Suntem cu toții la cursa vieții/
Alergători de cursă lungă/ La cea mai grea și frumoasă competiție/
La cursa infinită a vieții.

3 — Aleargă, aleargă!/ Aleargă, aleargă/ Și-ncearcă să fii printre cei
mai buni/ Aleargă, aleargă/ Aleargă, aleargă/ Pe cât vei ști pe-atât
răsplată vei primi.

4 — Aleargă, aleargă!/ Aleargă, aleargă/ Rezistă / Oricât de greu ți-ar
fi/ Aleargă, aleargă/ Aleargă, aleargă/ Și mai ales/ Nu te opri.

Refren: Alergători de cursă lungă...“ etc. (muzică și text: Margareta Pâslaru)

ATELIERUL COPILĂRIEI

AM AVUT PRIVILEGIUL DE A MĂ NAȘTE într-o familie de artiști. Decorul în care am zburdat în primii ani de viață a fost atelierul bunicului meu. Sculptorul Ion Dimitriu-Bârlad, profesor la Liceul Lazăr, membru al Fondului Plastic, Nonulici — cum îi spuneam —, degaja o anume noblețe prin felul său de a fi, era un artist înăscut. Sculpturile sale monumentale pot fi admirate în marile orașe ale țării — București, Iași, Galați, Brăila, Bârlad (unde o stradă îi poartă numele) și alte locuri — și stau mărturie a talentului și a vocației sale.

În tinerețe, primind o bursă la Paris, a plecat cu soția la studii. Bunica, Ana Constanțiu, absolventă a școlii de Bell Arte, pictoriță sensibilă ce aborda stilul impresionist, a lucrat până în momentul în care a născut-o pe mama — Victoria Magdalena — la Paris, ceea ce, firește, n-a făcut-o totuși franțuzoică pe cea care avea să mă nască cântând la Opera din Odessa. Sângele părinților care ne dau viață stabilește ADN-ul naționalității, caracteristicile neamului din care ne tragem din bunicii bunicilor.

La revenirea familiei în țară, Bobi — cum o alintam noi — și-a dedicat viața căminului, educându-și copiii (acum o avea și pe Sanda, viitoarea balerină). Sfătuitoare artistică a bunicului în momentele îndoielilor creatoare, Bobi se așeza la pian.

— Mam' dragă, cântă-mi Chopin, *Impromptul* șela — o ruga el, cu accentu-i moldovenesc.